

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון כ"ג אייר תשפ"ג | דף היומי בבלי: סוטה מו | דף הכולל: גיטין יב.
דף היומי בהלכה: מסימן קל"ב סעיף ב' עד אמצע הסעיף 'ואומרים קדיש'.
מוסר: שמירת הלשון - 'וזהו מה' עד 'והנה אמרו'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער אהבת ה' - פתיחה סוף פרק א

**באנגליה נערכה ההכתרה של המלך צ'ארלס השלישי
בטקס רב רושם והיסטורי. המלך החדש ישב בכרכרה
עשויה זהב טהור בת למעלה מ-200 שנה כשהוא מלווה
בעשרות פרשים על סוסים אבירים. היו שם דגלנים,
אותם פרשים הנושאים את דגלי כל החילות המלכותיים**

נקודה מאלפת מתוך פרשת השבוע עם הרב ישראל היימן
והפעם: על נושאי הדגל, ועל התפקיד של יענקל'ה ומוישל'ה

שאני ממלא משאלותיכם... מיד הודיע הקב"ה ואמר למשה לך
עשה אותם דגלים כמו שנתאוו".

מהו סוד הדגלים ומה היה לישראל להתאוות לדגלים ולקבל
את המתנה הנפלאה הזו של דגלים?

בנושא זה מבאר בעל ה'נתיבות שלום' מסלונים ביאור נפלא
ומכונן שהוא מרעיש כל לב ונותן חיזוק עצום לכל אחד ואחד.

ישנם שני סוגי דגלים, ישנו את דגל המדינה אותו יש לכל מדינה
ומדינה. אמנם בכל מדינה יש לכל חיל השייך לה דגל נפרד משלו.

כל חיל מצבא המדינה יש לו את דגל הפלוגה אליה הוא משתייך
ושמזכיר לו בכל עת ובכל שעה את התפקיד המיוחד אותו הוא

צריך למלא ולהשלים במערכת הכוללת של הצבא ובאיזה אופן
הוא עצמו אמור לשרת את המטרה הכללית של הצבא של המדינה.

במעמד הר סיני ראו בני ישראל את המלאכים הקדושים שלכל
אחד מהם יש מטרה לשמה הוא נברא וצורה מיוחדת בה הוא

משרת את מלכו של עולם. 'אין מלאך אחד עושה ב' שליחויות'.
לכל מלאך יש תפקיד ייחודי משלו, אף אחד מהם לא נמצא שם

סתם לשם התפאורה גרידא. כל אחד יש לו משהו מאד ספציפי
ומיוחד שהוא צריך לעשות וזה התפקיד והיעוד שלו.

עם ישראל מתאוה גם הוא להיות כהמלאכים, לא סתם צאן
אדם שצריכים באופן כללי לשרת את רצון מלכם. הם מייחלים

השבוע צדו את עיני תמונות מעניינות מאנגליה. שם נערכה
ההכתרה של המלך צ'ארלס השלישי בטקס רב רושם והיסטורי.

כל מה שמתרחש בעולם בא ללמד אותנו - עיקרו של עולם -
משהו, איזה דבר שאפשר לקחת ממנו מסר ומוסר. ניסיתי לחשוב

מה יכול להיות קשור אלינו בטקס גויי סמלי ושכל כך אין לו שום
משמעות מעשית...

עד שראיתי את תמונות השיירה שליוותה את המלך החדש
בדרכו אל הטקס. כשהוא ישוב בכרכרה מזהב טהור בת למעלה

מ-200 שנה ומלווה בעשרות פרשים על סוסים אבירים. מצאתי
את עצמי מעמיק דווקא בדגלנים, אותם פרשים הנושאים את

דגלי כל החילות המלכותיים. דגל של חיל רגלים ודגל של חיל
תותחנים, דגל של הפרשים ודגל של הטייסים. עשרות דגלים של

כל חילות הצבא הבריטי.
אז נזכרתי במדרש בפרשת השבוע.

"הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה... בשעה שנגלה הקב"ה
על הר סיני ירדו עימו כ"ב רבבות של מלאכים שנאמר 'רכב

אלוקים רבותיים אלפי שנאן' והיו כולם עשויים דגלים דגלים
שנאמר 'דגול מרבבה', כיון שראו אותן ישראל שהם עשויים דגלים

דגלים התחילו מתאוים לדגלים אמרו הלוואי אנו נעשים דגלים
כמותן... אמר להם הקב"ה מה נתאויתם לעשות דגלים חייכם

הזו שאני יכול להתפלל במנין שמונה מאות אנשים או ללמוד בבית מדרש ענק של אלפי בחורים או אברכים, והקב"ה עומד מסתכל ובודק האם אני דווקא התפללתי ולמדתי כמו שצריך כי הוא צריך את התפילה שלי ואת הלימוד שלי בלי קשר לזה שמתנדנד לצידי.

נקרטה לידי מצווה קלה, זה לא רק שיש לי אפשרות לחטוף ולמלא את המצבור שלי בעוד משהו טוב, קיבלתי כאן שליחות מיוחדת להשלים איזה חלק בפאזל ענק שאם אני לא יעשה את זה אף אחד בעולם לא ישלים לריבון העולמים את החלק הזה! כמה מחייב, איזו זכות עצומה!
"ודגלו עלי אהבה".

ומבקשים ואף מקבלים, הם כוספים שלכל אחד מישראל יהיה ברור שיש לו תפקיד ייחודי ומותאם אליו אישית בעבודה הכללית שרק הוא יוכל ליישם אותו ויהיה שייך רק אליו.
והם מקבלים!!

"חייכם שאני ממלא משאלותיכם! לך עשה אותם דגלים כמו שנתאוו!"

אין תפקידו של יענקל'ה דומה לתפקידו של מוישל'ה, נתנאל שמעון יוסי ודובי... כל אחד ואחד יש לו משהו שרק הוא יכול לבצע ואף אחד אחר לא יכול להשלים!! אם הוא לא יעשה את תפקידו משהו יחסר בכל המערכת והיא לא תהיה שלימה.
איזה עוצמה טמונה במילים הללו. כמה 'פרישקייט' יש בהבנה

הרב שך החליט לפנות לקונסוליה הטורקית. בהגיע תורו נעמד לפני הפקיד הטורקי, אלא שהרב שך לא ידע טורקית, והפקיד לא ידע אידיש.. הרב שך ניסה בכל דרך להתחנן ולהסביר את מבוקשו, אך הפקיד לעומתו כצפוי אינו מבין מילה. הרב שך נאלץ לסוב על עקבותיו בפחי נפש בלי שהצליח להביע את משאלתו

סיפור מדהים על כח התפילה

בתחילה הורה לו הגרמ"ע להישאר עם תלמידיו בקלצק, אך תקופה קצרה לאחר מכן, כשכבר היתה זו שאלה של 'פיקוח נפש' שטח הרב שך את שאלתו בשנית, והפעם הסכים הגרמ"ע שעליו לעשות כל מאמץ כדי לעלות לארץ הקודש. דא עקא ובאותה עת השגת אשרות כניסה לארץ הקודש כבר הפכה לדבר בלתי אפשרי. כל מי ששאף להגיע לארץ הקודש ניסה למצוא דרך ייחודית להשיג אשרה כלשהי שתקרב אותו ליעדו הנכסף.

הרב שך החליט לפנות לקונסוליה הטורקית במוסקבה ולהתחנן בפני הקונסול שיעניק לו אשרת כניסה לטורקיה, משם קיווה למצוא את הדרך לעלות לארץ ישראל. בהגיע תורו נעמד הרב שך לפני הפקיד הטורקי, אלא שהרב שך לא ידע טורקית, והפקיד לא ידע יידיש. כך התנהלה ביניהם 'שיחת חרשים', כשהרב שך מנסה בכל דרך להתחנן ולהסביר את מבוקשו, והפקיד לעומתו כצפוי אינו מבין מילה. לאחר דקות ארוכות של נסיונות נאלץ הרב שך לסוב על עקביו בפחי נפש בלי שהצליח להביע את משאלתו.

מאחר שלא נמצא בכל האיזור מישהו שיוכל לתוך בינו לבין הפקיד, נטל הרב שך את אמנות אבותיו בידיו. כמעשה כל יהודי ירא בעת צרה, נעמד בפנית המסדרון, מחוץ לחדרו של הפקיד, והחל להתפלל בהתרגשות ובדמעות שלישי. הוא התחנן לפני בורא כל העולמים שייסייע בעדו להינצל מאדמת אירופה הבווערת ולעלות לארץ ישראל.

יחד עם הרב שך הגיע לקונסוליה הגאון רבי שבתי יגל זצ"ל, ראש ישיבת סלונים. אף הוא ביקש לקבל אשרה טורקית עבורו

מאז ומתמיד חשקו גדולי עולם, רבים מראשי ישיבות ורבני קהילות אירופה, לעלות ולהשתקע בארץ הקודש. אלא שעתיד הישיבות והקהילות שבראשותם בצרוף חששם מהמצב הרוחני והגשמי בארץ הקודש אילצו אותם לכבוש את רצונם העז.

בשנים שבין שתי מלחמות עולם, ובעיקר לקראת פרוץ מלחמת העולם השנייה, התגברו עד מאוד הנסיונות הגשמיים והרוחניים בארצות אירופה. בתקופה זו החלו רבים מראשי הישיבות ורבני הקהילות לפעול להגשמת חלום הדורות ולעלות ארצה.

מאת ה' היתה זאת. בדרך זו הלך ונבנה עולם תורני חדש בארץ הקודש, ובכך הונחה התשתית לבנינו הרוחני של העם היהודי לאחר החורבן הנורא שעתיד היה להתרחש בשנים הבאות.

אחד הבולטים מבין גדולי התורה שעלו לארץ באותה תקופה היה הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל הוא עלה לארץ בשנת תרפ"ה ומונה לעמוד בראשות ישיבת 'עץ חיים' המפורסמת בעיר הקודש.

הקשר העז והאמיץ שהיה בין הגרא"ז לאחיינו, הגאון רבי אלעזר מנחם שך זצ"ל, גרם לו לרצות לעלות בעקבותיו, אך בעצת גדולי הדור נאלץ לדחות זאת שוב ושוב.

בשנת ת"ש התקדרו השמים על יהודי אירופה, מיום ליום הלכו ורבו עליהם הגזירות, ובת בבד הלכו והצטמצמו האפשרויות לצאת מאירופה אל חוף מבטחים. הרב שך הבין שזו ההזדמנות האחרונה עבורו למלט אותו ואת משפחתו מן התופת ולהגשים את חלומו לעלות לארץ הקודש, אך מאידך היה לו קשה לעזוב את בני ישיבתו לבדם. השאלה היתה קשה, והוא שטח אותה באזני גאון הדור מרן הגרמ"ע גרודז'ינסקי זצ"ל.

גם כאן השתמש הרב שך בעצה בא השתמש בקונסוליה הטורקית. הוא נעמד בירכתי האניה ונשא תפילה נרגשת מעומק לבו כי יצליח ה' דרכו ויסייע בעדו ובעד משפחתו למלט את נפשם ולעלות לארץ.

גם הפעם התקבלה תפילתו. אל הספינה שכבר עמדה לעזוב את הנמל הגיע לפתע יהודי נכבד והדור פנים, שנראה כי הוא מנכבדי הקהילה היהודית בטורקיה. בטון סמכותי הוא הודיע לפקיד השלטון כי הוא ערב לכך ששתי המשפחות לא ישתקעו בטורקיה, ובחסידי שמים דבריו התקבלו. המשפחות הורשו לרדת בנמל הטורקי, וזמן מה לאחר מכן כבר עשו את דרכם לארץ הקודש דרך אדמת סוריה.

היהודי הטורקי שסייע להם נעלם מן האופק, ועד היום לא נודע מיהו, ואולם, לימים הבינו הכל כי היה זה שליח מאת ההשגחה העליונה להצלתם של גדולי התורה ובני משפחותיהם, אך לא פחות מכך להצלת עולם התורה בארץ ישראל, שנבנה והתבסס מכוחם.

('וכל מאמינים' ע"פ ספר 'מרן הרב שך')

ועבור משפחתו. בעוד רעהו עומד ומתפלל הגיע תורו של הרב יגל. הוא נכנס לפקיד לבקש את האשרות המיוחלות והבין במרה שעליו לעבור משפת הפה לשפת הגוף. הוא נעמד איפוא לפני הפקיד, סימן בידו האחת כלפי מעלה, ולאחר מכן התכופף וסימן בידו השניה כלפי מטה. בדרך זו, בתוספת אי אלו תנועות ניסה להסביר לפקיד כי אם לא יעניק להם אשרת יציאה, גוזר הוא עליהם בכך גזירת מות. אין לדעת אם הפקיד הבין אם לאו, אך המציאות היתה שמיד עם סיום ה'הצגה', חתם הפקיד על אשרת יציאה עבור שתי המשפחות.

כשאשרת היציאה בידיהם עשו הרב שך והרב יגל את דרכם לנמל אודסה, שם קיוו למצוא אניה שתובילם לעיר איסטנבול שבטורקיה. כאשר הגיע האניה המיועדת, נדחסו על סיפונה עם מאות אנשים נוספים. אולם בכך לא הסתיימו תלאותיהם. ממשלת טורקיה לא הרשתה לשתי המשפחות לרדת אל הנמל מחשש שמא ישתקעו בטורקיה. לא הועילו כל נסיונותיהם לשכנע את נציגי השלטון כי אין בכוונתם לעשות זאת, ופקידי הממשל הורו לקברניט הספינה להובילם חזרה לאירופה.

המצב התדרדר עד כדי כך שאחד ממורשי החתימה הורה לבנק להפסיק להעביר משכורות. הספינה התחילה להיטלטל בעוצמה, מה שגרם לכמה משקיעים למשוך את ההשקעות שלהם ולברוח... בשוק ההון התחילו לגשש מי נגד מי, והבראנז'ה העסקית רעשה וגעשה...

הזכות לכבות את אש המחלוקת

עם חלוף השנים הכניסו מר א' ומר ב' את ילדיהם לעבוד ולהשקיע בחברה. החברה המשיכה להתנהל על מי-מנוחות בלי כל בעיות טענות ומענות. עד ש...

עד שהבנים של אחד השותפים החלו ללחוש באוזנו ש'המצב הנוכחי לא יכול להמשיך כך!' - 'איזה מצב?'

'המצב בו השותפים לא מחשיבים את דעתנו!' הדור הצעיר כנראה לא הבחין עד כמה השקיע דור ההורים, שהאידיליה תשרור תמיד בחברה! שכל ויכוח יעצר עוד לפני שהוא מתחיל! שכולם כולם ירגישו שווי-זכויות!

אבל מחלוקת - כבר לימדו אותנו חז"ל - היא כמו חור קטן שנוצר בסכר. אם לא תחסום אותו ברגע הראשון, המים הזדונים יסתערו על פני כל הארץ.

השותף השתכנע בצדקת טענות בניו, למרות שלמען האמת לא היה בהם ממש. הפרויקטים התנהלו כהלכתם; החברה המשיכה להניב רווחים יפים - אבל כשמגיעה מחלוקת נסתם ההיגיון...

המצב התדרדר עד כדי כך שאחד ממורשי-החתימה הורה

הסיפור שלנו הפעם עוסק בחברת הייטק. חברה מצליחה שהוקמה לפני כארבעים שנה על ידי שני משקיעים - שגם היו המנהלים שלה בפועל. לצורך הענין נכנה אותם מר א' ומר ב'. החברה התנהלה בחכמה ובסייעתא דשמיא, לא רק שאפשר לומר שכל הפרויקטים בהם השקיעה החברה הניבו רווח, אלא שהם הצליחו מעל ומעבר למשוער!

ישנן חברות שאמנם מצליחות מבחינה פיננסית, אך לא מצטיינות בכל מה שקשור לרשויות וד"ל. בטווח המיידי הדבר אולי לא מורגש, אך בטווח הארוך עשויות לצוץ בעקבות כך בעיות שונות ומשונות... אך במקרה דנן גם מבחינת הרשויות היה מצבה של החברה מצוין: החברה נבדקה מספר פעמים על ידי רשות המסים ורשות ההון ומעולם לא נמצא בה דופי.

ההצלחה גרמה לכך שאנשים נוספים התחננו להשקיע בחברה. המנהלים התלבטו ולבסוף הסכימו למכור נתחים קטנים לכמה משקיעים, שבעצם הפכו לשותפים מלאים בחברה - לטוב ולמוטב, לרווח ולהפסד. הצעד התברר כמוצלח, והחברה המשיכה להרוויח ולהרוויח.

לי איזה שחר על כך שעמדתי בניסיון, אני תורם את הזכות הזו כדי שיהיה שלום בחברת ההייטק שנקלעה לסחרור של מחלוקת. השם! אני מוכן לתרום את כל הזכות!

למחרת...

למחרת! קרה משהו מדהים. ללא כל היגיון: השותפים הבעייתיים התקשרו לבנק והודיעו שהם מסירים את הווטו שלהם על החתימות. אפשר להעביר משכורות כרגיל, והכל חוזר למי-מנוחות.

יתירה מכך: מעתה הם מפסיקים להשתתף בישיבות דירקטוריון, כי הם לא רוצים לחוות דעה ולהפריע להתנהלות השוטפת של החברה. החברה תמשיך להתנהל כפי שהתנהלה עד היום - ובא לציון גואל.

מי שמכיר את פרטי הסכסוך יודע שמדובר בלא פחות מאשר 'נס'!

אבל זה כוחו של יהודי שמקדיש את זכות הניסיון שלו עבור הזולת במקום לשמור אותו לעצמו...

(איש לרעהו - צו פ"ג)

לבנק להפסיק להעביר משכורות. הספינה התחילה להיטלטל בעוצמה, מה שגרם לכמה משקיעים קטנים למשוך את ההשקעות שלהם ולברוח... האחרים הציעו לפרק את החברה הגדולה לכמה חברות קטנות עם בעלויות שונות. כל ההצלחה שנבנתה בעמל של עשרות שנים, נקלעה לסיכון מיידי וממשי. בשוק-ההון התחילו לגשש מי נגד מי, והבראנז'ה העסקית רעשה וגעשה...

* * *

מר ג' היה אחד המושקעים בחברה, בסדר גודל קטן עד בינוני. האמת? מבחינה כלכלית דווקא הוא לא היה אמור להפסיד. בהתאם לאופי השקעתו, אזי גם אם החברה הייתה מתפצלת לכאורה הוא לא היה ניזוק. אבל כאבה לו מאוד עצם המחלוקת, השמועות הרעות, החילול-השם שבחברה של שומרי תורה ומצוות מתפתחת לה שערורייה וכו'.

בדיוק באותה תקופה העמידו משמיים את מר ג' בניסיון קשה מאוד. זה לא היה קשור לחברה הנ"ל, אלא לחברה אחרת בה גם היה מושקע. הוא שיתף אותנו במה שעבר עליו, אך איננו מעוניין להפוך זאת לנחלת הכלל. הסיפור אליו נקלע הסעיר את רוחו, ובאחד הערבים צעד ברחוב ושאל: 'למה מגיע לי כזה ניסיון?! ופתאום הבזיק במוחו. נעצר ואמר: 'ריבוננו של עולם: אם מגיע

בפתח קניון ענק במנהטן נראתה דמות מפתיעה במיוחד. יהודי מבוגר שזקן לבן יורד על פי מידותיו, נשען על מקל כסוף ועולה אט אט אל חנות ההלבשה הענקית שבקומה הרביעית. והנה הוא נכנס בשערי החנות, שגויים גמורים סובבים בה אנה ואנה, כאלה שכל עיסוקם ועולמם רחוקים ממנו אלפי פרסאות...

מה חיפש כ"ק האדמו"ר מבלאז'וב זי"ע בחנות ההלבשה במרכז ניו יורק

הלבשה במנהטן, ליצור אתי שיתוף פעולה בברכת הרבי, כך שהוא ימכור את חגורותיי בצמוד למכנסיים שהוא מוכר בכמויות גדולות, אולי כך תבוא ישועתי ופרנסתי... "ביקש-הציע.

"רעיון גאוני!" צהל הרבי. "אכן, אין ספק כי זה רעיון מצויין. מיד יוצא אני אל החנות!". "לא, לא התכוונתי להטריח עד כדי כך..."

השיב האיש במבוכה קלה, "זה באמת יכול לחכות לשעות הערב, שעה שבעל החנות יהיה בביתו, הרבי יתקשר אליו טלפונית וזה מספיק בהחלט. אינני רוצה להטריח את הרבי!". "וכי טירחה היא זו?!" שאלו הרבי כמופתע, "הלא אין מאושר ממני לעשות זאת, מצוות עשה מדאורייתא לסייע ליהודי בפרנסתו! הרי הזדמנה בפניי הזדמנות כה גדולה ונאצלה, היעלה על הדעת שאמתין לשעות הערב, או שאתן למכשיר הטלפון להיות 'המתנוך' בכזו מצוה עצומה?! הריני יוצא לשם הרגע. יש לך רכב?!"

"יש לי רכב, אבל לא התכוונתי להטריח. לא נעים לי, מה גם שהחנות היא בקומה רביעית, והאזור כולו הוא מקום מגושם ומלא בגויים, לא ניחא לי שהרבי יסתובב שם בשבילי. ובכלל,

בפתח קניון ענק במנהטן נראתה דמות מפתיעה במיוחד. יהודי מבוגר שזקן לבן יורד על פי מידותיו, נשען על מקל כסוף ועולה אט אט אל חנות ההלבשה הענקית שבקומה הרביעית. צעד בצעד הוא זז, במאמץ לא פשוט עולה לו הדבר, והנה הוא נכנס בשערי החנות, שגויים גמורים סובבים בה אנה ואנה, כאלה שכל עיסוקם ועולמם רחוקים ממנו אלפי פרסאות...

היה זה כ"ק האדמו"ר מבלאז'וב זי"ע, שבעיצומו של יום טרח והגיע לחנות. אומנם הוא כבר אדמו"ר נודע בן 90, צדיק נשגב שאין לו כל קשר לחנויות הלבשה מכל מין וסוג. ובכל זאת הוא כאן - בשערי חנות ענק של מותגי הלבשה נחשבים. מה קרה? על מה נזעק הרבי? מה הביא אותו לטרוח בעצמו ממרום גילו, ולהגיע לחנות הלבשה אופנתית?!

ובכן, הסיפור מתחיל באותו בוקר, כשאל הרבי ניגש יהודי והתאונן על קושי בפרנסתו. "אני מחזיק מפעל המייצר חגורות טובות ואיכותיות, אך יש לי קושי בשיווקן ובמכירתן. אולי, אם הרבי יואיל להציע לאחד מחסידיו, המחזיק בחנות ענק של

ברגליו, לדבר פנים אל פנים ולעשות הכל בזריזות יוצאת דופן. הכל כדי להקל על יהודי אחר בפרנסתו, לסייעו להגיע לרווחה כלכלית!

סיפור נפלא זה, אשר סיפר רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א מפי עד למעשה, פוקח לנו את העיניים עד היכן צריך להתאמץ למען הזולת, כמה עלינו לפעול כדי להקל עליו. אם יש לנו הזדמנות לעשות חסד עם הזולת, לסייע למישהו, לשמח כל יהודי - הבה נעשה זאת בזריזות, בשמחה, גם אם הדבר עולה לנו במאמץ. זה הזמן להחדיר לליבנו אהבת ישראל, להטמיע את הערך הזה בפעולותינו. הבה נאהב כל יהודי, הבה נתמסר לכל יהודי, הבה נעשה הכל כדי לשמח את זולתנו. בידינו הדבר!

(אור שרה)

הדרך לשם ארוכה, יש הרבה פקקים ורמזורים, זה יקח זמן וטירחה רבה! "אני אסתדר!" השיב הרבי בחיך. "אם יש לך רכב אנו יוצאים עכשיו. אשריי שזכית!"

וכך בעיצומו של שאון היום, בטבורה של מנהטן, נראה הרבי הצדיק מתהלך במדרגות הקניון הענק, בואכה חנות ההלבשה. נשען על מקלו, מתאמץ עד מאוד, אך פניו מאירות בחדווה שאין דומה לה. עם כניסתו לחנות - מנהל החנות חש אל הרבי לשמוע מה הביאו לכאן ובאותו מעמד חתם את העיסקה עם בעל מפעל החגורות, עיסקה שמחזיקה מעמד עד היום.. ברכתו של הרבי מוסיפה ללוות את שני אנשי העסקים, שהעיסקה ביניהם הניבה לשניהם רווחים גדולים. אבל לא זה מה שעניין את הרבי, לא זה מה שטרד את מנוחתו. היה חשוב לו לטרוח בעצמו, לעלות

לימים סיפר הנער פליט השואה על מה שראה אצל המשפחה הירושלמית המופלאה לאחר מה שקרה שם בסלון הבית: 'בשעה שאספך בעל הבית את שברי הכלים באופן רגוע ושלו כל כך, אספתי אני את חלקי לבבי הנשבר והנדכא, עד שנעשה ליבי חדש לעבודתו יתברך'

5 סיבות למה לא כדאי לכעוס

ולהציל מה שאפשר כדי לחגוג את ליל הסדר בשמחה גדולה ועצומה.

וסיפר אותו בחור שזכה להקים משפחה מפוארת ולהעמיד תלמידים הרבה: "בשעה שאספך בעל הבית את שברי הכלים באופן רגוע ושלו כל כך, אספתי אני את חלקי לבבי הנשבר והנדכא, עד שנעשה ליבי חדש לעבודתו יתברך" (מתוך 'מאמרי חיזוק' להגרצ"מ זילברברג שליט"א).

אומרת הגמרא: "רגזן - לא עלתה בידו אלא רגזנותו", ופירש רש"י: "לא עלה בשכרו אלא כחש בשרו ברגזנותו". ואכן, ידוע היום ומוכח במחקרים רפואיים שרוב החוליים הבאים בזמננו הם מחמת הכעס והעצבים (ע"פ הספר 'אוצר הדרשות הקצרות').

כעס מביא למחלות

כעס הוא אחד המושגים המאוסים ביותר ביהדות; הרי 'כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה!', אבל מעבר לכך, גם מבחינה פיזיולוגית הכעס הינו מקור לכל הצרות והחוליים הרעים.

סוכרת - מחקרים מצאו שלכעס יש השפעה על ייצור האינסולין, מה שעלול לגרום להופעת סוכרת וגם להוצאת חולי סוכרת מאיזון.

התקף לב - שני הגורמים העיקריים להופעת אוטם שריר הלב - ובמילים אחרות להתקף לב - הינם לחץ ודם וכולסטרול בלתי מאוזנים ושניהם מושפעים ישירות ממצבי כעס.

כאבי ראש - הכעס גורם להתרחבות עורקים בראש, וכתוצאה

מה עושה בן אדם כשהוא קולט ש'עבדו' עליו, רימו אותו, הפילו אותו בעסקה כושלת? הוא מתעצבן, כועס, שופך קיתון של צעקות...

מה עשה יעקב אבינו כשהוא קולט שרימו אותו בעסקה המשמעותית ביותר של החיים, בכלה שהובטחה לו והוחלפה תחת החופה בידי אביה הרמאי, אחרי שהוא דאג להציב את כל התנאים 'ברחל בתך הקטנה'? הוא שואל את לבן בשיא הרוגע והשלווה: 'מה זאת עשית לי'..

ברגע האמת

בחור צעיר, פליט שואה אומלל שכמעט עזב את דרך התורה, התארח בליל הסדר אצל משפחה ירושלמית נפלאה, שבצוק העיתים והמלחמות שפקדו אז את הארץ הצליחה בקושי להביא לחם לעולליה. בעלי הבית טרחו והתאמצו מאוד לערוך איכשהו את שולחן הסדר למרות המצוקה הכלכלית הקשה, אך כמה רגעים לפני תחילת ה'קדש' נמשכה המפה בטעות בידי אחד הפעוטות ו.. המצות והיין וכל כלי הסעודה הפכו לערבוביה אחת נוראה...

בני הבית, ובהם הבחור האורח עמדו נדהמים ומבוהלים, אך אבי המשפחה התגבר על עצמו ושלט בצורה מופלאה במידותיו; אף מילה אחת של כעס או של אכזבה לא יצאה מפיו, ותחת זה הוא הרים את הילדה המבוהלת שגרמה לכל המהומה והתאמץ להרגיעה. לאחר מכן זירז את בני הבית בשמחה של מצווה לאסוף

מכך מופרש כימיקל המביא למיגרנה.

אולקוס - בזמן כעס הגוף מפריש מיצי עיכול כמו בזמן האוכל. אבל בשונה משעת הארוחה, שבה מיצים אלו מסייעים לעיכול, בזמן כעס הם מופרשים על בטן ריקה ולכן פוגעים ברירת הקיבה והוושט וגורמים לכיבים (פצעים).

ראייה - בעת הכעס משתחררים בגוף הורמוני אדרנלין

וקורטיזול, וכתוצאה מכך האישונים מתרחבים והעין מתכווצת. תהליך זה פוגע בזרימת הדם בתוך העין ועלול להוביל למחלות עיניים כמו גלאוקומה ועוד. נז, אחרי רשימה זו, אתם עדיין מסוגלים להרשות לעצמכם לכעוס??

(משמרת השלום)

דקה מתוקה - שישים שניות מרתקות על הדף היומי

מדוע מרן הגר"ח קנייבסקי קם ללוות את אחד השואלים?

סוטה דף מ"ז

לא ראינוהו והנחנוהו בלא לוייה

לי תמיד שאתה נוסע לירושלים ואלווה אותך'.
"יצאתי לדרך ברכבי, רכב ישן, ובאמצע הדרך, ממש בבת אחת התפוצץ גלגל קדמי. לא ירדת אוויר אלא התפוצצות, ובנס ניצלנו אני וחברי. הודו להשם כי טוב.
"לאחר זמן כאשר באתי שוב למרן סיפרתי לו ואמרתי: הי כמה פעמים שהייתי אצל הרב ולפני שיצאתי מהבית הרב אמר לי 'סע לשלום ותבוא לשלום', אבל בפעם האחרונה הרב קם וליווה אותי למצוות לווייה, ואכן ניצלתי אחר כך מסכנה גדולה' - ופירטתי את המקרה - 'וזה כמבואר בגמרא 'אמר רב יהודה אמר רב, כל המלווה את חבירו ארבע אמות בעיר אינו ניזוק, רבינא אלויה לרבא בר יצחק ד' אמות בעיר, מטא לידיה היזיקא ואיתציל. "תגובת מרן שליט"א היתה: 'אינני זוכר את הדבר, וכנראה הרגשתי משהו'...

(הרב א' חפץ, יתד נאמן מוסף שבת קודש פר' בא תשע"ז)

מספר בעל המעשה: "היה זה לפני כתשע שנים (שנת תשס"ח). ירדתי מירושלים בצהרי יום ונכנסתי לבית מרן הגר"ח קניבסקי (שליט"א) זצ"ל. מרן ישב על כסאו בחדר הקטן ליד דלת הכניסה של פתח הבית וקיבל את הבאים. אני וידידי היינו האחרונים בתור.
"בסיום נפרדתי ממרן ואמרתי: אני חוזר כעת לביתי ונוסע לירושלים. מרן קם ממקומו. חשבתי לתומי כי כדרכו תמיד בסיום קבלת הקהל הוא קם כדי להיכנס פנימה לבית, אבל לא. הוא ליווה אותנו כמה פסיעות לכיוון היציאה.
"שאלתי: מה קרה שהרב היום מלווה אותי? מרן השיב כי כתוב בגמרא במסכת סוטה (מו) כי לווייה זו שמירה.
"כיוון שאני מקורב במידת מה למרן, תמהתי בדרך ארץ: אם כן מדוע הרב לא מלווה אותי תמיד? מרן חייך ואמר: 'אכן תזכיר

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

האם יש טעם לאמירת קדיש לפני הקבורה?

היא מסיום הקבורה והלאה, בדרגת חשיבות לפי הזמנים הנ"ל. אולם, אף לפני סתימת הקבר נעשה מעט דין בנשמת הנפטר, ועל כן טוב לומר קדיש גם לפני הקבורה, וכגון שנפטר בשבת ואין לבן דין 'אוֹנֵן'; וכך המנהג.

[ביה"ל קלב, מאמר קדישין; בו"מ דרשו, 15]

כפי שלמדנו, הבן אומר קדיש לאחר פטירת אביו ואמו כדי להגן עליהם ממידת הדין. עיקר הדין בגיהנום מתחיל לאחר סתימת הקבר, ונמשך במשך שבעה ימים, פֹּחַת וממשיך עד שלושים יום, ולאחר מכן פוחת עוד. לפיכך, חובת אמירת קדיש

באיזו תקופה אסור לאדם לשמש כש"ץ?

ולתפילה שיגנו עליהם כל שנים עשר החודשים. ויש שכתב שמותר לשמש כש"ץ בחודש השנים עשר; ויש שכתב שאף לדעת האוסרים, מותר לשמש כש"ץ באופן אקראי, בלא שִׁיראה שעושה כן לעילוי נשמת אביו.

[ביה"ל קלב, מאמר קדישין; בו"מ דרשו, 18; וראה שם, 17]

חכמינו ז"ל אמרו: "משפט רשעים בגיהנום - שנים עשר חודש", ולפיכך נהגו שהבן מפסיק לומר קדיש ולשמש כש"ץ לעילוי נשמת אביו ואמו בסיום אחד עשר חודש מהקבורה, כדי לכבדם בכך ולהראות שאינם רשעים, ואינם זקוקים לקדיש

מי מאזין לאמירת 'עלינו לשבח'?

העם שה' אלקיו". והנמצא בבית הכנסת בשעה שהציבור אומרים עלינו, צריך לאומרו עמהם, אך אין להפסיק לשם כך באמצע פסוקי דזמרה או ברכות קריאת שמע.

[שו"ע קלב, ב, ומשנ"ב ח; בו"מ דרשו, 14]

מנהג ישראל מקדמת דנא לומר 'עלינו לשבח' לאחר התפילה. וכתבו הפוסקים שצריך לאומרו באימה וביראה, כיון שכל צבא השמים מאזינים לאמירה זו, והקדוש ברוך הוא עומד עם פמליה של מעלה, וכולם עונים ואומרים: "אשרי העם שככה לו, אשרי

* ההשתחויה לה' בהצמדת הפנים לקרקע אסורה באופנים שונים, אם מדאורייתא ואם מדרבנן, ואם פורס המשתחויה תחתיו שטיח, בגד וכדומה, וחוצץ בין פניו לרצפה, הריהי מותרת.
* חז"ל תיקנו לתרגם את פסוקי הקדושה ב'ובא לציון' לארמית, שהיתה מובנת לכלל הציבור, כדי שכל ישראל יעסקו מיד יום בתורה לפחות בעיסוק מועט זה של אמירת הפסוקים עם תרגומם.
* מנהג ישראל מימי חכמינו ז"ל שהבן אומר קדיש לאחר פטירת אביו, כדי להגן עליו ממידת הדין; ונהגו לאומרו עד תום אחד עשר חודש מיום קבורת האב או האם.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

היכן נמצאת השכינה בתפילת שמונה עשרה?

ד' ימינך". ועד שיפסע שלוש פסיעות לאחוריו בסיום התפילה, נחשב כעומד לפני המלך; ואם אמר "יהיו לרצון אמרי פי..." וטרם פסע - לענינים מסוימים אינו נחשב עוד כעומד לפני המלך.
[שו"ע צז, ב, ומשנ"ב ג וי; בו"מ דרשו, 2 ו 8]

המתפלל תפילת שמונה עשרה נחשב כעומד לפני המלך, דהיינו שהשכינה כנגדו, אלא שאינה יורדת למטה מעשרה טפחים (96-80 ס"מ, לשיטות השונות). ויש מהראשונים שכתב שהשכינה נמצאת כנגד צד ימינו של המתפלל, וככתוב בתהלים: "ה' צִלְּךָ עַל

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפותח בכל יום' לתיבת המייל שלך

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il